

— Да си вървишъ! — извика той, обванатъ отъ нечовъшка яростъ. — Да си вървишъ още сега. Ще те прѣбия!

Петра се опита да каже нѣщо, но срѣщна пакъ пияния и помжтенъ погледъ на мжжа си: нѣмаше кой ни да я послуша, ни да я съжали!

— Върви си! — повтори пакъ Грозданъ.

Той почака, за да се увѣри, че тя си отива, слѣдъ това влѣзе въ крѣчмата и сърдито затръшна вратата слѣдъ себе си.

Петра направи нѣколко крачки, спрѣ се и се обърна. Погледна къмъ затворената врата, погледна къмъ прозорцитѣ и потоци очи въ земята. Разсѣяно и бавно слѣдъ това тя трѣгна къмъ кѣщи. Врѣмето бѣше се промѣнило. Мъгли прѣлитаха откъмъ сѣверъ, духаше студенъ вѣтъръ и ситни като прахъ снѣжинки се въртѣха изъ въздуха. Засрамена, огорчена и убита, младата жена вървѣше безъ да вижда нѣщо прѣдъ себе си. Баба Ангелина, тъща на Монката, изправена задъ оградата, ѝ викна нѣщо. Петра нито я чу, нито я видѣ. Усмивката и особениятъ погледъ на тая зла клюкарка и вѣщица ясно показваха, че тя добрѣ бѣше разбрала какво се е случило. Петра не забѣлѣза и кога бѣше отминала вратника на тѣхната кѣща и бѣше се озовала вѣнъ отъ село. Студениятъ вѣтъръ шибаше лицето ѝ, измокрено отъ сълзи, погледътъ ѝ разсѣяно блуждаеше въ далечината, замрѣжена отъ мъглитѣ. Прѣдъ нея се разстилаше безлюдна и мрачна пустиня. Тя искаше да върви, да върви докато има сили, да се изгуби и да не се върне вече никога.

Насрѣща ѝ се показа кола. Имаше много хора. Петра се съвзе, уплаши се, че ще я видятъ и ще я познаятъ. И за да ги заблуди, тя почна да се навежда, като ужъ събираше и туряше нѣщо въ прѣстилка си. Колата я отмина отдалечъ. Петра пусна прѣстилка си, върна се и трѣгна къмъ кѣщи.